

Opinions

INDÚSTRIA, NO; INDÚSTRIA, SÍ...

Fa uns dies que s'observa una gran activitat per part d'alguns estíuejants molests pel projecte que existeix, segons sembla, d'instalar una gran indústria de plàstics prop del camí de la Font d'Abril, al cap d'avall de les vinyes de Can Brustenga. Aquesta activitat consisteix en buscar tots els ressorts i esgotar tots els recursos per evitar que aquest projecte es porti a terme.

A uns altres, famílies treballadores del poble, en canvi, el sol fet de parlar-se que també tindriem indústria els ha omplert de satisfacció, pensant que trobarien més facilitat de treball vora de casa, cosa que actualment es fa difícil.

Nosaltres, encara que comprem molt bé la desesperació d'uns i la satisfacció dels altres, no ens atrevim a jutjar la qüestió, doncs desconeixem els detalls d'aquest projecte.

No obstant, considerem que també ens interessa, i voldríem fer unes preguntes i observacions:

- No seria possible que l'Ajuntament, que és el primer que ha d'estar al corrent de l'assumpte, informés de les característiques del projecte, o desmentís els rumors?
- És cert que, com es diu, ha de reportar uns 400 llocs de treball, amb la vinguda massiva d'immigrants que això comportaria?
- No seria més convenient destinar una zona perifèrica del terme municipal per la indústria (com es fa a Bigues), i que aquesta indústria fos menys voluminosa, d'unes característiques més adaptades a les necessitats actuals de la mà d'obra local i d'una progressió natural?
- No es compaginaria així, l'evitar perjudicis a les zones residencials i vetllar pel pènvindre de la gent treballadora del poble?
- No pot ser que els interessos econòmics de pocs sacrificuin la conveniència i necessitat de molts?
- Com és que estant el Pla General d'Ordenació Local en període d'aprovació es pugui modificar la qualificació dels terrenys de com figuraven en el moment d'exposició al públic, sense haver-se discutit per part de la Corporació Municipal?

Ens agradaria tenir resposta d'aquestes preguntes

Uns veïns

M.

Un dels barbarismes que hem observat a nostre número anterior, i que avui comentem en aquesta secció perquè és un dels més admesos i usats pel nostre poble, és la paraula **apoiar**, i, naturalment, totes les altres formes derivades d'aquest verb.

Hem de recordar, doncs, que el verb castellà **apoyar** cal traduir-lo:

a) Per **recolzar**, **estintolar**, **estrebar**, **apuntalar** o **repenjar**, quan vulguem expressar que una cosa descansa damunt d'una altra o és sostinguda per una altra.

Així, ens podem **recolzar**, posant-nos de colzes a la barana, d'esquena a la paret.

Si ens donen el braç, podem **repenjar-nos-hi**.

Podem **apuntalar** un mur.

b) Per **sostenir**, **ajudar**, **defensar**, **prestar** o **donar suport** o **fer costat**, quan vulguem significar que donem ajuda o protecció, o bé quan sostenim o confirmem quelcom.

Així, **defensa**: una proposició, una tesi.

Sostenir un grup, un partit, un atac. **Fer costat** a algú.

c) El substantiu **apoi** o bé **apoió** (les dues paraules són, per cert, correntment i indistintament emprades) el traduirem per:

Suport, **estintolador** o **recolze**, quan vulguem referir-nos a allò que serveix per a sostenir o per a recolzar-s'hi. Exemple: Els pilars serveixen de **suport** a les voltes.

I per **sosteniment**, **defensa**, **ajut** o **ajuda a favor**, quan parlem de l'acció de suportar, sostenir o defensar. Exemple: Tots vam contribuir al **sosteniment** de la causa. Tothom va córrer en **ajut** dels damnificats.

NOTÍCIA D'ANDORRA

No fa pas gaire vaig tenir la satisfacció de llegir als diaris, una notícia de molta més importància de la que al principi podia semblar. Provenia de les delicioses Valls d'Andorra. D'aquell petit país que va ser trepitjat tantes vegades per Carlemany i els seus. La notícia en qüestió, procedia del Quart «Les Escaldes-Engordany», i deia més o menys que per ordre dels qui manaven s'hauria de canviar tots els rètols de les botigues que no fossin redactats en correcte català, i traduir els escrits en castellà, francès, o qualsevol altre idioma estranger. I és que el poble andorrà, que té una llengua, una cultura i unes tradicions ben definides, viu a cavall d'Espanya i de França, i depèn completament d'aquests dos països, fins el punt que, essent el català l'idioma oficial de les Valls, no hi ha hagut fins ara cap escola en català. Els nens havien d'estudiar en francès o en castellà, segons fos l'escola francesa o espanyola. I més encara. En el cas de l'escola francesa, l'assignatura de geografia tractava de la geografia d'aquell país, i tres quarts del mateix passava a les escoles espanyoles amb la geografia d'Espanya. Això, per citar només un exemple. Ara, sortosament per ells i per nosaltres, exigeixen que el català s'ensenyi a les escoles, que s'escrigui en els cartells i rètols públics, i que tothom se'n adoni que aquella forma de parlar és la seva, perquè així ja hi parlaven els seus avis, i els avis dels seus avis, i si em punxeu, us diré que en Carlemany, quan havia de marxar amb la seva gent, potser els hi deia: «apa, som-hi valents...».

Avui hi ha a «La Vanguardia» un article molt interessant firmat per Lluís Foix, que el titula «Los indios norteamericanos, una raza marginada», i ens explica l'esforç de les diferents tribus índies per sobreviure en les reserves dins d'un país tan desenvolupat com és els Estats Units. He quedat meravellat com una noia índia parlava amb en Foix del seu poble: «Una joven india sioux decía, —diu l'article— con cierta emoción, que es un gran motivo de orgullo pertenecer a una raza de la que solamente quedan 700.000 en todo el mundo. Me siento responsable de conservar la lengua, la tradición y la religión, que han crecido con el pueblo indio y que fueron orgullo de mis antepasados». No, els andorrans no ho tenen tan difícil. Des d'aquí també els ajudem a conservar la llengua, però pel que es refereix a les seves tradicions particulars... no hi podem fer res.

A tu, jove andorrà, només et demanaria una cosa: així com la noia índia està orgullosa de ser-ho, amb el difícil que ho té, tu, que ho tens molt més fàcil, estigues orgullós de ser andorrà.

Joaquim Brustenga-Etxauri

COMERCIANTE EN TODA CLASE DE MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION

Transportes PEIROTEN

Teléfono 82

Calle Virgen de los Remedios, 2

SANTA EULALIA DE RONSANA